

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3/2023
31.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА и ББ, као правних следбеника сада пок. ВВ, чији је заједнички пуномоћник Урош Гановић, адвокат из ..., против тужене ГГ из ..., као правног следбеника пок. ДД из ..., чији је пуномоћник Војкан Зотовић, адвокат из ..., ради опозива уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3696/21 од 12.01.2022. године, у седници већа одржаној 31.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3696/21 од 12.01.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 6546/19 од 09.11.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је због грубе неблагодарности опозван поклон који је учинио тужилац ВВ пок. ДД, кроз наследничку изјаву дату у поступку расправљања заоставштине иза пок. ЋЋ, у предмету пред тада Четвртим општинским судом у Београду О 2580/96, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилац по основу наслеђа иза пок. ЋЋ, сувласник са уделом од 1/3 на непокретности, стану који је у Б листу други део уписан као двособан, површине 64 м², у четвртој згради, постојеће на КП ..., на петом спрату, чији је број посебног дела 53, све уписано у Лист непокретности ... КО ..., што је тужена дужна да призна и трпи да се тужилац на основу ове пресуде упише као сувласник на наведеном стану код РГЗ Служба за катастар непокретности. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 182.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове парничног поступка у износу од 182.100,00 динара почев од дана доношења пресуде па до дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3696/21 од 12.01.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се због грубе неблагодарности опозове поклон који је учинио тужилац пок. ДД кроз наследничку изјаву дату у поступку расправљања заоставштине иза пок. ЂЂ, у предмету пред тада Четвртим општинским судом у Београду О 2580/96, што је тужена дужна да призна и трпи, те да се утврди да је тужилац, по основу наслеђа иза пок. ЂЂ, сувласник са уделом од 1/3 на непокретности, стану који је у Б листу други део уписан као двособан, површине 64 м², у четвртој згради, постојеће на КП ..., на петом спрату, чији је број посебног дела 53, све уписано у Лист непокретности ... КО ..., што је тужена дужна да призна и трпи да се тужилац на основу пресуде упише као сувласник на наведеном стану код РГЗ Служба за катастар непокретности Нови Београд, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове целог поступка у износу од 100.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци као правни следбеници иза пок. тужиоца ВВ су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Четвртог општинског суда у Београду О бр. 2580/96 од 11.12.1996. године за наследнике иза пок. ЂЂ оглашена је ДД, супруга оставиоца, с обзиром да су син оставиоца ВВ и ћерка оставиоца ГГ свој наследни део уступили мајци ДД. Оставинску масу чинио је двособан стан у Београду, ... број По правноснажности оставинског решења, ДД се укњижила у јавну књигу као носилац права својине на стану у уделу 1/1. ВВ се 1991. године оженио, а 1992. године иселио из предметног стана и до 1999. године је са супругом и две ћерке живео као подстанар, када су добили стан солидарности на Брак ВВ и његове супруге је разведен 2008. године, а питање брачне тековине решено је на тај начин што је ВВ супруга исплатила износ од 30.000 евра. Због свих тешкоћа након развода брака и психичких проблема, ВВ је био хоспитализован и лечен у болници Др Лаза Лазаревић у периоду од 23.11.2010. године до 19.01.2011. године, због депресивне хипертимије уз суицидно чињење. Укључио се у Клуб лечених алкохоличара где је активно партиципирао и у потпуности се дистанцирао од суицидних размишљања. Након изласка из болнице, ВВ је бивша супруга са ћерком одвезла код његове мајке где је планирао да остане да живи, због чега је ДД негодовала и због чега је полиција изашла на лице места када им је препуштено да уреде међусобне односе и када се ДД сагласила да прими сина у стан. ДД је до заснивања радног односа 04.05.2011. године издржавала сина, и њихов однос је био добар све до августа 2011. године када је ВВ сазнао да је његова мајка са његовом сестром, овде туженом, закључила уговор о

доживотном издржавању. У августу 2011. године, враћајући се из посете ћеркама, правни претходник тужилаца је затекао закључан стан, мајка није хтела да га пусти унутра и захтевала је да се исели и он је од тада живео као подстанар, а своје ствари је добио тако што их је мајка оставила у помоћној просторији и кључеве од исте је послала на адресу од бивше супруге. ДД је говорила да је њен син алкохоличар, да жели да је убије, да је малтретира и вређа. Решењем О 317/14 од 08.07.2014. године, обустављен је оставински поступак иза пок. ДД због постојања уговора о доживотном издржавању закљученог између оставиље, као примаоца издржавања и ГГ, као даваоца издржавања, а предмет уговора је био пренос права власништва на стану број ... у

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев из разлога постојања грубе неблагодарности ДД према сину, правном претходнику тужилаца.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев за опозив поклона дат кроз наследничку изјаву у поступку расправљања заоставштине иза пок. ЂЂ због грубе неблагодарности и за то дао разлоге које је као правилне и потпуне прихватио овај суд, због чега нису основани наводи у ревизији тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Уговор о поклону није регулисан позитивним прописима, па се одредбе опозива Уговора о поклону налазе у правним правилима имовинског права. По параграфу 567. Српског грађанског законика, који се у конкретном случају примењује на основу Закона о неважности правних прописа донетих пре 06.04.1941. године и за време непријатељске окупације („Службени лист ФНРЈ“, број 86/46), дародавац може опозвати поклон ако након учињеног поклона тако осиромаша да не може живети, као и у случају када поклонопримац покаже велику неблагодарност према поклонодавцу наносећи штету његовом животу, телу, части и нарушавајући његову слободу и имање. Свака неблагодарност, морална грешка, поклонопримца према поклонодавцу не представља разлог за опозив Уговора о поклону, већ та неблагодарност треба да буде „велика“ или „груба“.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно одбио тужбени захтев јер је у поступку утврђено да се ДД по закључењу уговора о поклону, није према поклонодавцу понашала на такав начин да би се њено понашање квалификовало као „велика“ или „груба“ неблагодарност. Такву правилну процену другостепени суд је извршио упоређујући понашање ДД са схватањима друштвене средине у којима су уговорне стране живеле, а сагледавајући квалитет међусобних односа правног претходника тужилаца са мајком у временском периоду који претходи сазнању сина за постојање уговора о доживотном издржавању који је закључен између мајке и овде тужене. ДД је примила сина у своју кућу, након што је отпуштен из болнице у којој се претходно лечио и према њему задржала уобичајено понашање улажући напор да му помогне да изађе из депресивног стања у које је запао. Несугласице и коначно прекид заједнице живота и престанак комуникације сина и мајке другостепени суд је правилно оценио у односу на њихову међусобну интеракцију и комуникацију, година живота ДД и психичких проблема ВВ и проблема са алкохолом. У току поступка нису пружени докази да је ДД о тужиоцу причала родбини да је алкохоличар и да има психичке проблеме у циљу повреде части и угледа сина већ је изношење оваквих навода правилно оцењено у склопу изнетог од стране другостепеног суда као приказ

чињеница о којима је она стекла увид у заједници живота са сином, а са друге стране чињеница да је ДД закључила уговор о доживотном издржавању са ћерком сама по себи не представља грубу неблагодарност поклонопримца, јер је у складу са својим овлашћењима располагала станом на коме је била искључиви власник и овакво располагање се не може довести у везу са претходно закљученим уговором о доживотном издржавању.

Врховни суд је оценио и наводе ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образлагани.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужилаца за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, с обзиром да тужиоци нису успели у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић